

Utolsó vers Kierkegaard úrnak

Nem nyílnak egymásba ingoványok. Túlzott érzelmeket nem használhatunk építetlenül. A morál bor; elég zavaros és ihatatlan. Csak végső esetben iszom. Két boldogság közé mindig jut egy ingovány. Egy-egy tragikus tévedés. Csalás. Ha egymás mellé is kerülnek „süllyedt” szobák a csendben, a szomszédság még nem jelent egymásba nyílást. LEGYEN EGY NYÍLÁS AZ ÉLETEDEN! Horhos.

Ábrahám példája, mint egy éremszerű dombormű, ott lapul mindenki zsebében. Húzza le a zakót a súlya, ettől lehet „folyamatosan” észben tartani. A zakó és az agy összefüggései innen adódnak. Ellehetetlenül ettől minden ruha és maszk.

A szülői „attitűd” szétbomlik a zuhanás szemcsés levegőjében, mint egy ernyő. Alatta megkötözve a „mentés” zsinórjaival: Izsák. Ki képezte át a hevedert? A transzCENDENS burok szétrobbant, és valaki sikolt.

Beüti egy sziklába a fejét. A haj véres lesz, de a seb kicsi. Hamar megalvad a sorsod megkötözve. Nem látsz kibúvót. A megmentőben már nem hiszel. Hiittelenül megnyugszol. Ez egy óriási üresség, amibe belelóg az öröklét. Aztán, mire teljes a kétségbeesés, megérkezik az igazi áldozat HELYEDRE. Övé a trón. Ez nem lesz mindig így. A végén majd nem jön senki. Akkor és azáltal nyered el az üdvösséget.

Vagy-vagy

KIERKEGAARD-METSZETEK

„Tudatlansága végtelen rezignáció. A hit egyrészt a legmagasabb rendű egoizmus kifejezése (a félelmetest önmaga kedvéért teszi)...”

- 1. A baj órájában öllelek át. (Egy párt az ég szétválaszt.)
A szenvedély egy boldogtalan szerelem története.
Paradoxonok: szótöveken jársz.*
- 2. A hit egy mondat.
Érzed, egy betű begyűrődött a járomcsont alá.
Mire ébredsz, Isten kiszedi a varratokat beszédedből.
Egy tisztára csiszolt szóval alszol el.*
- 3. Az agyamban hordozom a még nem létező gondolatokat is.
Mint egymásba font milliárd szár és rózsabimbó, az elme.
A meg nem tudott ESZMÉK, ideák meddő rügyek; most is fáj,
ahogy kibomlik egy bimbó lassan, néhány vékony ér megpattan*

az „elképzelés” közelében, a szirmok kitágulnak, a levegő bepréselődik a szétcsúszó bársonyok közé. Fáj, de örülök. Élvezem, hogy gondolkodom. Bár szomorú, amire rájövök.

4. *Egy női fej.
Ahogy megszólal, a haja megmoccan. Apró eltérés az arcán,
ahogy belehull a fürt, még gyönyörűbbé bűvöli őt.
Rádásul azt suttogja:! meg fogok halni, szerelmem.
Hamarabb halok meg, mint gondolnád. Elmegyek az ősszel.*
5. *Organikus szöveg jelenik meg álomban. Egy színes képernyőn
spirál alakban meggörbített szívárványra rávetítve.
A szöveg első szava egy felkiáltójel. Megijedek a vastag,
fekete jeltől, becsuknám az üvegfedelű könyvet, de durván
megszorítja valaki a csuklómat. A felkiáltójel számomra
a fenyegetés legegységesebb kifejeződése azóta. Egy sötét
vászonzsák, megkötve alul. Ebben a zsákban az én hullám van.
Hullám van.*

Kierkegaard-liturgiák

1. *Rideg, természetlen a számonkérés. Idegen nyelven szól.
Minél halkabb, annál fenyegetőbb. A gyűlölet egy női száj.
A sötét pálcák lángra gyúlnak, hiába fekszel az ima érintőire.
„Erotikus rejtőzés” a beképzelt szoba. Mint egy túlérett
rezignáció, kipukkan az ígért menny. A gyász megkeményedik.
Mekköt a beszéd a napok között. Gyűrött kezekkel törli
le az iszapot az epileptikus démon. A számokban szeretet.
„Táncoló pár” a jelíges parton: a „gyors” és a „sok”.
Semmi nem marad töretlenül. MegtörtÉNIK minden. A törtek
egybecsúszódnak. Korom az alázat. Lomb helyett jeges
négyzettrács suhog. Minden kockában madár, radar.
Durva föltérképezés az esti hűvös.*
2. *„Bár csodálatos módon szülte Mária a Gyermekeket, a szülést
mégis úgy élte át, ahogy minden nő, az pedig a félelem,
a szükség és a paradoxon órája.”*
*Az angyal, mint a Hivatal. Belelapoz az illatokba.
Ha képvisel, megfertőz. Kiválaszt, megáld, de ki is sajátít.
A gyengék a hűek. A hit a legmélyebb bűnökben van.
Eltékozolt életek vagyunk.*
3. *Szomorú tény, hogy létezel. Valamivel elfoglalod magad,
közben mindig a halálra pillantasz, mehet még egy kicsit előre
a sorsom? Néha szép a halál. Ágakat varrsz a húsodhoz, mint egy
növény.*

Kierkegaard-rezignációk

*Egy haldokló vigasztal engem, éledezőt.
Áltarcok árnyai hajlonganak a mélyben.
Egy kagylóban szeretkezem a királynővel,
Isten úszó maszkokat szedeget
az országnyi szövízből, s kiteríti a partra
a paradoxonokat.
Az éj halszáj. Tátong ránk a sötét,
erdők borulnak a tengerbe könnyedén.
Üres minden pillanat, mint a szél,
mint a Létezők széle.
Szent Borzadály söpör végig,
egy hajszálnyi már a kötődés.
A kételkedés belseje fájdalom.
Ablakokon zörög, benéz az örület.
Fényhúrokra hasal, idegeket melegít.
„.... ha mindennek alján egy tátongó,
betelni soha nem képes üresség rejtőzne,
mi más lenne akkor az élet,
mint kétségbeesés?”*

SZÚCS CSABA

Kisfröccs-uralkodók

Egy rövid

A sokszor emlegetett, bölcsnek híresztelt I. Ferenc József, mint ismeretes, mindig hadsegédei, cölöpverői, terepmérők és egyéb fullajtárjai kíséretében jelent meg a nép között. Tizennyolc éves kora után nem volt szép ember. Valószínű, hogy szerelmi kirándulásaira (melyeket az udvarban csak vadászatnak hívtak) is elkísérte valamelyik fő- vagy alvetkőztetője, mert nem bizonyos, hogy felöltözni és levetkőzni egyedül is tudott volna.

A történelem nem jegyzett fel egyetlen olyan esetet sem, hogy egyedül látogatott volna meg egy várost vagy egy falut, akárcsak egy bécsi utcát is (erről majd még érdemes lesz írni). Egy alkalommal mégis egyedül maradt, mégpedig nem a hálószobájában, hanem: egy faluban.

Kérem szépen, a következő történet:

Egy vadászat, amely olyan, mint a többi. Csakhogy: császári értelemben véve, eltévedt a császár a saját vadászatán. Ez pontosan annyit jelent, hogy valamiképpen elszakadt kíséretétől. Általában példátlan egy ilyen eltévedés, most mégis megtörtént. Ófelsége — miután meggyőződött róla, hogy sem főhadsegéde, sem főkomornyikja, sem a személye körüli miniszter, sem más nincs a közelében — megindult az orra után, vagyis arra, amerre az út vitt. Egy pillanatig sem aggódott biztonsága miatt, mert tudta, hogy ő a legszeretettebb király és császár a világon. Útközben belemerült a gondolataiba. No nem a hatalmas oszt-